

Радой Ралин

Човекът, който намерил
златен лъв

Един ловец, който бил богаташ, но скъперник и страхливец, като минавал със слугата си през пуста местност, видял отдалече златен лъв...

Веднага пратил слугата си да доведе двадесетина от слугите му да вдигнат лъва, а той ще пази.

Слугите пристигнали с въжа и дървета, свързали лъва и за недълго време го внесли в дома на богаташа. Той, на немалко разстояние след тях, почнал да приближава дома си. И гледа, насреща му се облещил оня ми ти лъв, като същински.

– Ами сега? – разтупало му се сърцето. – хем го имам лъва златния, целия, хем не мога да вляза в дома си. О, богове, ще се разкъсам, от една страна, алчността ми подскача от удоволствие, подмамена напред, от друга страна, моят вроден страх отдавна ме тегли назад. По какъв случай, защо, с каква цел и по чие поръчение някой смъртен скулптор създаде този лъв? Или боговете го сътвориха, че е като жив и толкова страшен? Душата ми ламти за златото, но трепери от творението, изваяно от злато. Знаем, че изкуството въздействува, но чак дотам! Хайде, направил го е ваятелят, показал си е майсторията, но защо е трябвало да го излива от злато? Ако беше от камък само, хиляда пъти да съм го натрошил и разхвърлил из пустинята. Не можеше ли със същото злато да направи стадо овчици? Без куче, разбира се, стига тези жестоки животински страсти!... Страстта ми ме кара да го задържа, но характерът ми преценява, че не мога. Но как иначе, трябва с вързани очи да се прибирам у дома си. И как ще командвам робите си, ако той е насреща ми? О, съдба, която даряваш някому дарове, а после не го оставяш да се докосне до тях! О, вода да газиш, жаден да ходиш... Ами да накарам слугите наново да го отнесат на същото място? Че те тогава, още щом ги загубя от полезрението си, ще го начупят, ще го изпродадат и ще се откупят от мен. Значи и без слуги да остана? Ах, злощастнико, какво ти донесе днешният ден...

Богаташът затворил очи и със затворени очи закрачил, за да се прибере у дома си. Но се докоснал до част от лъва, изревал от страх и предал веднага духа си на боговете, които, когато решавали да вземат душата на някой богат скъперник, първо му вземали ума.

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5936>]